

ISABEL ALLENDE

GÜNLERİN
GETİRDİĞİ

ROMAN

Çeviri: İNCİ KUT

ISABEL ALLENDE
GÜNLERİN
GETİRDİĞİ

Can Yayınları 1987

La suma de los días, Isabel Allende

© 2007, Isabel Allende

© 2011, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Haziran 2011

Bu kitabın 1. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Emrah İmre

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Karen Larson

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1335-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

ISABEL ALLENDE
GÜNLERİN
GETİRDİĞİ

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

İnci Kut

Isabel Allende'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Ruhlar Evi, 1990

Eva Luna, 1990

Eva Luna Anlatıyor, 1991

Aşktan ve Gölgeden, 1992

Sonsuz Düzen, 1993

Paula, 1995

Afrodite, 1999

Kaderin Kızı, 2000

Yüreğimdeki Ülkem, 2004

Sararmış Bir Fotoğraf, 2005

Zorro, 2005

Canım Sevgilim Inés, 2009

Denizin Altındaki Ada, 2010

ISABEL ALLENDE, 1942 yılında Peru'nun başkenti Lima'da doğdu. Ancak birkaç yıl sonra ailesi Şili'ye göç etti. Isabel Allende, amcası, Salvador Allende'nin 1973'te öldürülmesinden sonra ailesiyle birlikte Venezuela'ya sığınmak zorunda kaldı. 17 yaşında gazeteciliğe başlayan Allende, bir süre sonra San Francisco'ya yerleşti. 1982'de yayımlanan ilk romanı *Ruhlar Evi*'ni, 1984'te *Aşktan ve Gölgeden*, 1985'te *Eva Luna* adlı romanları, 1989'da *Eva Luna Anlatıyor* adlı öykü kitabı izledi. *Sonsuz Düzen* adlı romanı 1991'de, *Paula* 1994'te, *Kaderin Kızı* 1999'da, *Sarımsık Bir Fotoğraf* 2000'de, *Yüreğimdeki Ülkem* 2003'te yayımlandı. Allende 2002-2004 yılları arasında *Canavarlar Kenti*, *Altın Ejder Krallığı* ve *Pigmeler Ormanı* adlı romanlardan oluşan gençlik üçlemesini kaleme aldı. Türkiye'de tüm yapıtları Can Yayınları arasında yer alan Allende, gerçekçi bir anlatım ve siyasal bir yaklaşım ile büyümlü gerçekçiliğin gerçeküstümlü geleneğini ustaca kaynaştırdı.

İNCİ KUT, lise öğrenimini 1960'ta Ankara Koleji'nde tamamladıktan sonra Ankara Üniversitesi DTCF İngiliz Dili ve Edebiyatı ve Varşova Üniversitesi İspanyol Filolojisi bölümlerinden mezun oldu. İspanyol dili ve grameri üzerine sözlükler ve dilbilgisi kitapları yayımladı. 1990 yılından başlayarak Miguel Delibes, Gabriel García Márquez, Isabel Allende, Mario Vargas Llosa, José Mauro de Vasconcelos ve Jose Saramago gibi İspanyol, Portekizli ve Güney Amerikalı yazarların roman ve öykülerini Türkçeye kazandırdı.

Küçük klanımın,
hayatlarını anlatmama izin veren üyelerine

Bu öyküdeki kişilerin –kimileri tarafından gönülsüzce de verilmiş olsa– rızaları olmasaydı, bu kitap yayımlanamazdı. Oğlumun dediği gibi, ailede bir yazar olması kolay bir şey değil. İşte bu yüzden, sonu gelmeyen sorularıma katlandıkları ve hayatlarının derinliklerine gitgide daha fazla inmeme izin verdikleri için hepsine çok teşekkür ediyorum. Kitabın İngilizce çevirisini binlerce kez elden geçiren, o arada kendisinden istediğim sayısız değişiklikleri de sabırla gerçekleştiren Margaret Sayer Peden'e özellikle müteşekkirim. Ayrıca yayın ajanlarım Carmen Balcells ile Gloria Gutiérrez'e, sadık okurum Jorge Manzanilla'ya, aynı zamanda İspanya'daki yayıncım Núria Tey'e ve ABD'deki yayıncım Terry Karten'a da teşekkür borçluyum. En önemlisi de, annem ve mektup arkadaşım Panchita'ya her günkü yazışmalarımız için teşekkür ediyorum. Mektuplarımız anılarımı taze tutmama yarıyor.

İçindekiler

Şafak vakti uyanan kaprisli ilham perisi	17
BİRİNCİ BÖLÜM	
En karanlık sular	23
Her bir hayat bir fasikül	33
Eski bir ruh ziyarete geliyor	42
Sabrina için bir yuva	49
Çingene ruhlu	55
Kudretli kadın büyücüler grubu	64
Işık ve yas günleri	71
Kendine özgü bir gelin	80
Hüzne karşı yeşil çay	87
Üç analı bir kız çocuğu	94
Gündelik minik mucizeler	100
Marihuana ve silikon	109
Ölüm meleği	114
Aile yaşantısı	119
İletiler	125
Dört dakikalık şöhret	128
Kötü yürekli Noel Baba	136
Kocaman bir kaya	141

Salon dansı ve okolata	149
Minik deliler	155
Tüylü Kertenkele	161
Yol arkadaşı	166
Boş kuyu	173
Kim bir kız ocuk ister?	179
Sarayda bir ses	184
Şükran duyulacak bir şey yok ki	188
Ters rüzgârlar	195
Ama yolumuza devam ediyoruz	200
Hırpalanmış bir klan	207

İKİNCİ BÖLÜM

Sonbahar başlıyor	219
Kötü ellere düşmeyegör	224
Bir sevgili aranıyor	230
Beş el kurşun	238
öpatanlık görevi	243
Korkunç bir kaynana	250
Lori zafer kazanıyor	256
Moğol atlıları	264
Unutulmaz bir düğün	268
Aşkın peşinde Çin'e yolculuk	273
Fırtınalı zamanlar	277
Ruhlar için yeni bir ev	283
alakalem yazarken	290
Acılar labirenti	296
İsmarlama bir eş	302
Torunlar için yaratılan büyü	306
Korku imparatorluğu	314

Juliette ve Yunanlı çocuklar	317
Jason ile Judy	326
Budist anneler	331
Sapık cüce	336
Dualar	340
Altın Ejder	348
Felaket getiren bir misyon	355
Yemanjá ve doğurganlık	359
Organ ticareti	363
Gelmeyen çocuklar	368
Striptiz	372
En sevdiğim yazar	376
Burjuva bir çift	380
İkizler ve altın sikkeler	385
Doña Inés ve Zorro	389
Yaz	396
Erkekliğe giriş törenleri	400
Yasak aşk	405
Nine senin yanına gidiyor	411
Düşünceler	415
Klan yeniden bir araya geliyor	421
Dinlenme zamanı	426
Sessiz bir yer	432

Şafak vakti uyanan kaprisli ilham perisi

Hayatımda dramlar hiç eksik olmaz, yazmak için elimde malzemedem bol bir şey yoktur, ama yine de 7 Ocak günü gelip çattığında içimi bir huzursuzluktan kaplar. Dün gece uyuyamadım, öyle bir fırtına patlak verdi ki, rüzgâr meşe ağaçlarının arasında uğulduyor, evin pencerelerini sarsıyordu, son haftalardaki tufan artık doruk noktasına ulaşmıştı. İlçemizin bazı mahallelerini sular bastı, itfaiyeciler bu kadar müthiş bir afet karşısında âciz kaldılar, konu komşu sokaklara dökülüp, selden neyi kurtarabilirlerse kârdır, diye yarı bellerine kadar suların içine girdiler. Mobilyalar anacaddelerde yüzüyor, birkaç evcil hayvan, neye uğradığını şaşırmış bir halde, sulara gömülü arabaların tepesinde sahiplerini bekliyordu; o arada foto muhabirleri de tepedeki helikopterlerden, Louisiana'daki kasırgayı andıran bu California kışının resimlerini çekiyorlardı. Bazı mahallelerde günlerce sokağa çıkılmadı, sonunda hava açıp da hasarın büyüklüğü gözler önüne serilince, ekipler halinde getirilen göçmenler, suyu pompalarla boşaltmaya ve enkazı elleleriyle kaldırmaya koyuldular. Bizim ev bir tepenin üstünde bulunduğundan, palmyeleri büken, kimi zaman da hiçbir şey boyunu eğmeyen en gururlu ağaçları bile kökünden söken rüzgârın kamçısını tam karşıdan alır, ama sellerden paçayı kurtarır. Arada bir, şiddetli rüzgârın en azıttığı zamanlarda kabaaran kaprisli dalgalar, eve gelen tek yolu sular altında bırakır; işte o zaman evde mahsur kalarak, öfkeyle kuduran körfezin bu alışılmadık manzarasını tepeden seyretmek mümkündür.

Kışın zorunlu olarak eve kapanmaya bayılırım. San Fran-

cisco'nun kuzeyindeki Marin ilçesinde oturuyorum, uçsuz bucaksız körfezin batı yakasında, yazın altın renkli, kışın da zümrüt yeşili tepelerin arasında, Golden Gate Köprüsü'ne yirmi dakika uzaklıktayım. Berrak bir günde uzaktan öteki iki köprüyü, Oakland ve San Francisco limanlarının bulanık dış hatlarını, koca koca şilepleri, tıpkı beyaz mendilleri andıran yüzlerce yelkenliyle martuları görebiliyoruz. Mayıs ayında, rengârenk yamaç paraşütlerine asılı birkaç gözüpek kişi görünür, suyun üzerinde hızla kayarak, öğleden sonralarını kayalıklarda balık tutarak geçiren Asyalı büyükbabaların huzurunu kaçıırırlar. Pasifik Okyanusu'ndan bakıldığında, sabahları puslara bürünmüş olarak uyanan körfezin daracık girişi görülür; bir zamanlar gemiciler, birazcık daha içeride saklı olan o ihtişamı akıllarının ucuna bile getirmeden, uzaktan geçip giderlermiş. Bugünse bu giriş, o azametli kızıl kuleleriyle zarif Golden Gate Köprüsü'nden bir taç giymiş. Sular, gökyüzü, dağlar ve ormanlar; işte bu benim manzaram.

Dün gece uykumu kaçıran, ne dünyanın sonunu andıran o fırtınaydı, ne de yağın dolunun çatıdaki patırtısı, ertesi sabah gün ışıdığında kaçınılmaz bir şekilde 8 Ocak olacağını bilmenin verdiği huzursuzluktan uyku tutmamasının nedeni. Yirmi beş yıldır hep bu tarihte başlarım yazı yazmaya, ama disiplinden çok, boş bir inanç yüzünden: Yazmaya başka bir gün başlayacak olursam kitabımın bir fiyaskoyla sonuçlanacağından korkarım, bir 8 Ocak gününü yazı yazmadan geçirecek olursam, yılın geri kalanında bunu artık bir daha yapamayacağımdan da. Ocak ayı, yazı yazmadan geçirdiğim birkaç ayın ardından gelir; dünyanın hayhuyu içinde seyahat ederek, kitaplarımın tanıtımını yaparak, konferanslar vererek, çevrem insanlarla sarılı bir halde durmadan konuşarak, dışa dönük yaşadığım birkaç aydır bu. Bir gürültüdür gider. Her şeyden çok da sağır olmaktan, sessizliği bir daha duyamamaktan korkarım. Sessizlik olmazsa halim haraptır benim. Kaç kez yatağımdan kalkıp, Willie'nin, onca kez kullanmaktan benim için artık ikinci bir tene dönüşmüş olan eski kaşmir yeleşine sarınarak, türlü türlü bahanelerle odaların içinde dolaştım durdum, elimde art arda içtiğim sıcak çikolata fincanıyla, birkaç saat içinde neler yazacağımı kafamın içinde kaç kez evirip çevirdikten sonra nihayet soğuşa dayanamayıp, Willie'nin, sağ ol-

sun, horul horul uyumakta olduğu yatağa geri d6nmek zorunda kaldım. Onun ıplak sırtına sarılıp, buz kesmiş ayaklarımı o upuzun, dipdiri bacaklarının arasına gizleyerek, yıllar geçip gitse de hiç değişmeyen o şaşırtıcı geçen erkek kokusunu iime çektim. Ona sokulduğum zaman hiç uyanmaz, ancak yanından ekilirsem uyanır; alışmıştır benim bedenime, benim uykusuzluğuma, benim karabasanlarıma. Geceleri kalkıp ne kadar dolaşırsam dolaşayım, yatağın ayakucundaki bir bankın üzerinde uyuyan Olivia da uyanmaz. O aptal dişi k6peğin uykusunu hiçbir şey bozamaz, ne arada bir deliklerinden çıkan kemirgenler, ne kokarcaların sevişirken çıkardıkları pis koku, ne de karanlıkta fısıldaşan hayaletler. Kaığın biri elinde bir baltayla bize saldıracak olsa, en son duyacak olan o k6pektir. Bize geldiğinde, bir hayır derneği tarafından, bir patisiyle birkaç kaburgası kırık olarak bir 6plükte bulunup alınmış zavalılı bir hayvancağızdı. Bir ay boyunca, dolabın içinde tir tir titreyerek benim ayakkabılarımin arasında saklandı durdu, ama daha 6nce g6rd6đü k6tu muamelenin etkilerinden yavaş yavaş kurtularak, sonunda kulakları aşağı sarkmış, kuyruğu bacaklarının arasında, çıktı dışarı. O zaman da bekçi k6peği olarak bir işe yaramadığını anladık: Uykusu 6yle ağır ki.

Nihayet fırtınanın gazabı hafifledi, penceredeki ilk ışıkla birlikte kalkıp duş alarak giyindim, o arada Willie de geceyi uykusuz geirmış bir şeyh edasıyla sabahlığına sarınarak mutfağın yolunu tutmuştu. Yeni ekilmış kahvenin kokusu bir okşama gibi geldi bana: Bir aromaterapiydi bu. Her g6nk6 bu sıradan şeyler, tutkulu aşkımızın taşkınlıklarından çok daha fazla birleştirir ikimizi; birbirimizden ayrı olduğumuzda, yokluğunu en fazla duyduğumuz şeydir bu sakin raks. Yalnızca bize ait olan bu elle tutulmaz boşluğun içinde birbirimizin var olduğunu hissetmeye ihtiyaç duyarız. Soğuk bir şafak vakti, kızarımış ekmekle kahve, yazı yazacak boş zaman, kuyruğunu sallayan bir k6pek ve aşığım; hayat bundan daha g6zel olamaz. Sonra Willie beni kucaklayarak uğurladı, 6nk6 uzun bir yolculuğa çıkıyordum ben. “Kolay gelsin,” diye fısıldadı, her yıl o g6n yaptığı gibi, ben de paltomu giyip şemsiyemi alarak altı basamak merdiveni indim, y6zme havuzunun kenarından do landım, on yedi metrelik bahçeyi geçerek yazı yazdığım kul6beme, yani inime vardım. şimdi de buradayım.

Yazı masamı her zaman aydınlatan mumu daha yeni yakmıştım ki, yayıncım Carmen Balcells, Barcelona yakınlarında doğduğu küçük bir köy olan, çılgın keçilerle dolu Santa Fe de Segarra'dan telefon etti. Olgunluk yıllarını huzur içinde orada geçirmek niyetinde, ama enerjisi tükenmek bilmediğinden, köyün evlerini birer birer satın almakta.

“İlk cümleli okusana bana,” diye buyurdu o anaç kadın.

California ile İspanya arasındaki dokuz saatlik farkı bir kez daha hatırlattım ona. O ilk cümleden henüz eser yoktu ki.

“Anılarını yazsana, Isabel.”

“Yazdım ya, hatırlamıyor musun?”

“On üç yıl önceydi o.”

“Ailem teşhir edilmekten hoşlanmıyor, Carmen.”

“Sen hiç merak etme. Hele sen bana iki-üç yüz sayfalık bir dosya gönder, gerisini ben hallederim. Bir hikâye anlatmakla akrabaları gücendirmek arasında bir seçim yapmak gerekirse, profesyonel olan herhangi bir yazar bunlardan birincisini seçer.”

“Emin misin?”

“Yüzde yüz eminim.”

Birinci bölüm

En karanlık sular

1992'nin Aralık ayının ikinci haftasında, yağmurlar durur durmaz, hasta olmadan çok önce yazmış olduğun bir mektupta belirttiğin isteğe uyarak, Paula, ailecek kalkıp senin küllerini doğaya serpmeye gittik. Neler olup bittiğini haber verir vermez kocan Ernesto New Jersey'den, baban da Şili'den kalkıp geldiler. Sen, yakılmak üzere alınıp götürülmeden önce beyaz bir çarşafa sarılı olarak yatarken, seninle vedalaşacak vakitleri oldu. Daha sonra ayine katılmak ve hep birlikte ağlamak üzere kilisede toplandık. Babanın Şili'ye dönmesi gerekiyordu, ama havanın açmasını bekledi, aradan iki gün geçtikten sonra nihayet çekingен bir güneş ışığı kendini gösterince, bütün aile üç arabaya binerek bir ormana gittik. Baban bize yol göstererek en önden gidiyordu. O yöreyi tanı-mıyordu, ama senin tercih edeceğin en uygun yeri bulabil-mek için daha önceki günlerde oraları dolaşmıştı. Se-çilebilecek pek çok yer var, burada doğa fazlasıyla cömerttir, ama seninle ilgili her şeyde alışık olduğumuz gibi, yavrum, yine o rastlantılardan birinin sonucunda, baban bizi dosdoğru, sen hastayken duyduğum öfkeyi ve acıyı yatıştırmak için benim sık sık gittiğim ormana gö-türdü, hani şu Willie'nin yeni tanıştığımızda beni piknik yapmaya götürdüğü, Ernesto'yla ikinizin de bizi görme-

ye California'ya geldiğinizde gidip el ele dolaştığımız aynı ormana. Baban parka girdi, yolun bir kısmını geçti, arabayı park ederek kendisini izlememiz için bize el etti. Sonra bizi öyle bir yere götürdü ki ben de olsam aynı yeri seçerdim, çünkü senin için dua etmek üzere kaç kez gitmiştim oraya: Gür yapraklı tepeleri yemyeşil bir katedralin kubbesini oluşturan ulu sekoya ağaçlarının çevrelediği bir dere akıyordu. Gerçeklerin dış hatlarını bulandıran hafif bir sis vardı ortalıkta; ılık ağaçların arasından zar zor süzülüyordu, ama yapraklar kışın ıslaklığıyla ılık ılık parlıyordu. Toprakta yoğun bir funda ve eğreltiotu rayihası yükseliyordu. Kayalardan ve devrilmiş ağaç gövdelerinden oluşmuş minik bir göletin çevresinde durduk. Zayıflayıp süzölmüş, ama onca ağlamaktan artık dökecek gözyaşı kalmamış olan ağırbaşlı Ernesto, içinde senin küllerinin bulunduğu kavanozu elinde tutuyordu. Ben de küllerinin birazını, her zaman dua köşemde bulundurabilmek için, porselenden minik bir kutunun içine koymuştum. Erkek kardeşin Nico, Alejandro'yu kucağında taşıyordu, yengen Celia da henüz bir bebek olan ve şallara sarmalanmış olarak meme emen Andrea'yı kollarında tutuyordu. Benim elimde bir demet gül vardı, onları birer birer suya attım. Sonra üç yaşındaki Alejandro da dahil olmak üzere hepimiz kavanozdan bir avuç dolusu kül alarak suyun üzerine bıraktık. Bazıları güllerin arasında kısa bir süre suyun üstünde kaldı, ama çoğu tıpkı incecik beyaz bir kum gibi suyun dibine gitti.

"Bu nedir?" diye sordu Alejandro.

"Bu senin halan Paula," dedi annem, hıçkırarak.

"Hiç ona benzemiyor," diye yorumda bulundu çocuk, şaşırarak.

Senin buradan gittiğin 1993'ten beri başımızdan ge-

çenleri anlatmakla işe başlayacağım ve bu anlatıyı seni asıl ilgilendiren aileyle sınırlı tutacağım. Willie'nin iki oğlunu atlamam gerekecek: Lindsay'i hemen hemen hiç tanımıyorum, onu yalnızca belki on kez görmüşümdür, hiçbir zaman da nezaket gereği selamlaşmanın ötesine geçmemişizdir; bir de Scott var, ama o bu sayfalarda görünmek istemiyor. Kalın gözlüklü, saçları darmadağınık bu sıska ve münzevi çocuğu sen pek severdin. Şimdi o artık yirmi sekiz yaşında koca adam, tıpkı Willie'ye benziyor, adı da Harleigh; beş yaşındayken sırf hoşuna gidiyor, diye kendi kendine Scott adını koymuş; uzun zaman da bu adı kullandı, ama delikanlılığında kendi adını geri aldı.

Aklıma ve yüreğime ilk gelen kişi Willie'nin tek kızı Jennifer; bu yılın başlarında, kısacık ömründe katlandığı oncası gibi yine bir enfeksiyon nedeniyle bir deri bir kemik yatırıldığı hastaneden üçüncü kez olarak daha yeni kaçmıştı. Polis onu arar gibi görünmüyordu, ellerinde buna benzer o kadar çok vaka vardı ki, hem bu kez Willie'nin hukuk alanındaki bağlantıları da bir işe yaramamıştı. Uzun boylu, ketum bir Filipinli olan doktor, Willie'ye kızını bir an önce bulması gerektiğini, yoksa öleceğini anlattı; ateşler içinde cayır cayır yanarak hastaneye geldiğinde sırf azmiyle kızı kurtarmıştı, daha önce de birkaç kez Jennifer'la ilgilenmesi gerektiğinden onu iyi tanıyordu. Haftalar sürecektir yoğun bir antibiyotik tedavisiyle kurtulabileceğini söylüyordu, ama hastalığın ölümcül olabilecek bir şekilde nüksetmesi engellenmeliydi. Plastik sandalyeler dizili, sarıya boyalı duvarlarında mamografi afişleriyle AIDS tanı posterleri asılı, acil olarak bakılmak üzere sıralarını bekleyen hastalarla dolu bir salondaydık. Doktor, metal çerçeveli yuvarlak gözlüklerini çıkararak bir kâğıt mendille camlarını temizledi ve sorularımıza ihtiyatla cevap verdi. Ne Willie'ye sempati duyuyordu, ne de bana, belki de beni Jennifer'ın annesi sanıyordu. Onun gözünde kaba-

hatli olan bizlerdik, kızı ihmal etmiştik, şimdi de artık çok geç olmuşken, vicdan azabıyla doktordan medet umuyorduk. Gizli bilgiler olduğu için ayrıntılara girmekten kaçındı, ama Willie, tuzla buz olmuş kemiklerinden ve sayısız enfeksiyonlarından başka, kızının kalbinin de dağılmak üzere olduğunu öğrenebilmişti. Jennifer, dokuz yıldan beri ölüme meydan okumayı becermişti.

Daha önceki haftalarda onu hastanede görmüştük, ateşli hezeyanlar arasında sondaları yerlerinden söküp atmasını, diye bileklerinden yatağa bağlamışlardı. Tütünden tutun da eroin varana kadar neredeyse bildik bütün uyuşturuculara bağımlıydı; bunca hırpalanmaya bedeni nasıl dayanıyordu bilmiyorum. İlaçları zerk edebilmek için sağlam bir damar bulamadıklarından, göğsündeki atardamarlardan birine kateter takmaya karar vermişlerdi. Aradan bir hafta geçtikten sonra Jennifer'ı yoğun bakım ünitesinden çıkararak, başka hastalarla paylaşacağı üç yataklı bir odaya götürdüler, artık yatağa bağlı değildi, daha önceki gibi gözetim altında da tutulmuyordu. Onu her gün ziyaret etmeye başlamıştım, benden istediklerini götürüyordum: parfümler, gecelikler, müzik; ama götürdüklerimin hepsi ortadan kayboluyordu. Herhalde kafadar arkadaşları ona uyuşturucu sağlamak için beklenmedik saatlerde çıkageliyorlardı, o da parası olmadığından karşılığını benim hediyelerimle ödüyordu. Tedavinin bir parçası olarak, uyuşturucudan uzak kalabilmesine yardımcı olsun, diye ona metadon da veriyorlardı, ama o, arkadaşlarının kaçak olarak getirdiği ne varsa hepsini kateterin içine enjekte ediyordu. Onu yıkamak birkaç kere bana düştü. Ayakları ve ayak bilekleri şişmişti, bedeninin her yerinde koca koca morartılar, mikroplu iğnelerin açtığı delikler, yara izleri, sırtında da korsanlara layık koskoca bir dikiş vardı. Yaptığı tek kısa ve özlü açıklama, "O bir bıçak yarası," oldu.

Isabel Allende, Ruhlar Evi'nden bu yana her yazdığı tüm dünyada ilgiyle okunan bir yazar; Latin edebiyatının önde gelen isimlerinden biri.

Şilili yazar Isabel Allende, bu kitabında, ailesinin öyküsünü, kızı Paula'nın ölümünden alıp 2007 yılına kadar getirerek tüm içtenliğiyle anlatıyor; bütün aile sorunlarının, boşanmaların, barışmaların, yerleşik toplum kurallarına ters düşen olayların, aşkların ve ayrılmaların arasında aynı zamanda kendi başarılarını ve acılarını, ilham perisinin peşinden dünyanın uzak yerlerine yaptığı yolculukları, hem aşklarını hem de mizah duygularını yitirmeden pek çok tehlikeyi atlatan, artık olgun bir yaşa gelmiş bir erkek ile kadının aşk hikâyesini gözler önüne seriyor. Yazarın hem kızının ölümünü hem ailesinin ve Şili'nin öyküsünü anlattığı *Paula* adlı kitabında keşfettiğimiz ve *Ruhlar Evi*'ndeki kahramanların çocukları olan bu modern aile, sevgi ve bağlılıkları sayesinde bütün çatışmaların üstesinden gelerek bir arada kalmayı başarıyor.

Kapak resmi: KAREN LARSON

ISBN 978-975-07-1335-4

9 789750 713354